

Jovica Aćin

POREKLO VRSTE

Nedoumica

Rat je izazvan nepokolebljivim uverenjem na obe strane da je mali ovo svet da bismo ga jedni s drugima delili.

Neprijatelj se pokazao kao nemilosrdniji i mi smo pred porazom. Biće to naša nepovratna propast.

Istovremeno, nismo bez nade, imamo oružje na kojem smo, čim se zaratilo, predano radili, dajući sve od sebe. Uposlili smo najbolje naučnike i platili ih zlatom. Dugo je stvarano, pa možemo biti ponosni da smo ga uspešno dovršili, te njegovu delotvornost proverili u laboratorijskim uslovima i na obezbeđenom poligonu s izbeglicama i dezerterima, i sad ono može da okonča rat. Sve saradnike na oružju smo, logično, postreljali da se neki od njih ne bi polakomio i njegovu tajnu prodao neprijatelju.

Ako oružje ne upotrebimo, neprijatelj će nas sve pobiti, i to će učiniti najkrvoločnije moguće, jer niko nije tako krvoločan kao naš neprijatelj.

Ako ga upotrebimo, biće dobro. Neprijatelj će biti uništen. Moći ćemo da odahne-mo. U to nema sumnje. Bićemo u tom trenutku porednici.

Ali, dabome, kad to oružje aktiviramo, moraćemo i sami da podnesemo žrtve, i sami ćemo svi od njega izginuti. Takva je planetarna priroda tog oružja. Kraj rata će biti kraj svekolikog živog sveta.

Ako ga ne upotrebimo, bićemo zgaženi, bez milosti, zajedno sa svima koje volimo i sa svima koje vole oni koje volimo. Istina, barem će neprijatelj preživeti i na njemu će svet ostati. Moći će kupanjem u našoj krvi da proslavi pobedu za kojom je žudeo.

Ako ga upotrebimo, neće potom biti više nikog ko bi se radovao pobedi, jer će i porednici biti mrtvi, i neće više nijedna strana patiti zbog poraza, jer ćemo svi, i neprijatelj i mi, biti poraženi.

Da li nas to opterećuje? Da li se premišljamo?

Takva situacija nas baca u poslednju nedoumicu koja od nas iziskuje neopozivu odluku.

Ipak, nedoumica je prividna. Nema premišljanja. Znamo šta ćemo. Kraj rata nam je naprosto suđen.

I neka nas niko, ni od naših niti od neprijatelja, ne pita o odluci, jer je njen teret nezreciv.

Mreže

Nikolu Radulovića sam upoznao pre nekoliko godina na promociji novog izdanja mojih *Gatanja po pepelu*. Bio je završio italijanski jezik. A onda sam ga onomad sreo na ulici. Bio je, kaže, u Napulju. Tamo je radio kao tumač za srpski i engleski jezik.

„Kome tamo treba srpski?“, pitao sam ga.

„Nemaš pojma. Ima tamo naših propalica na stotine, pa sam najviše i zarađivao na policijskim saslušanjima.“

„Eto, ko bi rekao“, kažem, praveći se mutav kad je reč o takvim stvarima. Nadao sam se da će mi ispričati neki slučaj s kojim se sreo i koji vredi zapamtiti. I ne samo jedan, ispričao mi je on pet-šest. Ali ja ću se sad zadržati na sledećem. Prenosim ga doslovno, onako kako sam snimio Nikoline reči.

Nikad nisam osetio toliki strah –
govori Nikola –

kao kad sam slušao ispovest riđokose dvadesetpetogodišnje Amerikanke. Njena priča nije dugo trajala, ali meni se činilo da traje večnost. Pošto sam je spasao u policiji, prevodeći u njenu korist tako što sam, imajući već dovoljno iskustva kao tumač sa policio-tima i njihovim očekivanjima, dometao njenim rečima svoje reči za koje sam znao da će delovati na istražitelja koji ju je saslušavao, nas dvoje smo skupa izišli na ulicu. Govorila mi je o glupostima dok smo silazili ka obali Svete Lucije. Blenuo sam u nju. Onda mi je neočekivano ispričala o tome kako je kao dete bila rob u pedofilskoj mreži. Imala je šest godina kad je bila uvedena u tu sadističku i mazohističku mrežu koju su poglavito sačinjavali bogataši, među kojima je bilo industrijalaca, bankara, vlasnika velikih trgovinskih lanaca i političara. Ministri i pripadnici elite. Bilo je povremeno tu članova i iz evropskih, južnoazijskih i bliskoistočnih kraljevskih porodica. Kasnije je mnoge od njih viđala na novinskim fotografijama i u televizijskim emisijama. Za nju su plaćali njenoj majci. Majka ju je svakog vikenda vodila u „Kuću lutaka“. Tako je nazivan golemi zamak u kom su se odigravale orgije. Nikome nije smela da govori o tome. Majka joj je pretila da će je izbosti nožem ako bude govorila. Tokom nedelje bi išla u školu, iako nije bila u stanju da uči. I niko na nju nije u školi obraćao pažnju osim kad su joj se, zbog navodne tupavosti, drugi učenici smejali zajedno sa nastavnicima. U školi je pretežno ćutala, ne uspevajući da se na bilo šta usredsredi. Najpre je morala, vezana lancem za metalnu ogrlicu oko vrata, da jede ljudski izmet. Ubrzo su počeli da je svakojako seksualno iskorišćavaju. Nazivali su je kurvicom. Nisu imali ni najmanje samilosti prema njoj, kao ni prema ostalim devojkicama i dečacima koji su bili oteti ili prodani. Na orgijama je bila ponižavana i zlostavljana. Ostali su joj ožiljci po celom telu. Izranjavana je šilom i nožem. Pokazuje opekotine od opušaka po nadlanicama. Stariji ljudi su bili obučeni kao hipici ili u sportskim dresovima. Nije bilo časa kad nije bila silovana. Ponekad su je silovali po dvojica ili trojica. Kad je imala dvanaest godina, odlučeno je da bude ubijena. Čak je i ona to poželela.

Htela je da to samo bude brzo. Razapeli su je na specijalnom stolu i mučitelj, maskiran kao mesar sa noževima, makazama za meso i kosti i satarom, spremao se da počne na njoj svoj kasapski zadatak. U prostoriji je bilo dvanaestak članova mreže. Tad se jedan od njih, mlađi, koji se dotle na sva usta smejaio, i u koga se ona zagledala, hvatajući mu pogled, valjda sažalio i izjavio da bi je on kupio. Pregovarao je sa kapoom mreže. Najzad su se dogovorili da kupoprodaja ne bude novčana nego da u javnosti mladić idućih deset godina služi kapoa kao njegov agent za *public relations*. Tako je bila izbavljena tik pre nego što će biti istranžirana poput jagnjeta ili ćurke. Mladić ju je sutradan pustio na slobodu, a njenoj majci je zapretio smrću za koju će se on lično pobrinuti ako je opet bude prodavala. Kad je napunila petnaest godina pobjegla je od majke i od tada se sama snalazi po svetu. „I sad još da se vraćam tamo!? Nikad više. *Never more.*” U ovom gradu se nekako oseća najbolje. Koliko god da se smatra opasnim gradom, gangsteri, vulkan, oseća se bezbednom.

„Treba da znaš”, rekla mi je, „da takvih mreža ima svuda po svetu. I ovde u Evropi možda ponajviše. Čitala sam, recimo, pre nekoliko godina, o takvoj pedofilskoj mreži u Belgiji, koju je vodio ministar u belgijskoj vladi. O tome je pisala Aneke Lukas, koja je bila jedna od preživelih žrtava, sa sudbinom sličnoj mojoj.”

Ne sumnjam da postoje i u Srbiji. I u Italiji. Svakako u svim zemljama koje se snabdevaju robljem iz severne i supsaharske Afrike, kao i iz istočne Evrope. Žrtve se nalaze i među stranim radnicima, među konobaricama, u barovima, na farmama voća i povrća, nalaze ih, osim profesionalnih podvodača, takozvani specijalisti za krađu dece i devojaka. Naročito su Romi bogat izvor tog živog mesa, ali ga ima i iz belgijskih predgrađa i sela, kao i iz francuskih, španskih, razume se i italijanskih, te nemačkih i austrijskih. Niko nije izuzet. U Srbiji je nedavno, upravo pre nego što sam zauvek odmaglio iz zemlje, uspela da iz gospodске kuće pobjegne mlada Filipinka koja je radila kao kućna pomoćnica. Obavljala je sve po kući, masirala ukućane, muškarce seksualno opsluživala, podjednako mlađe i starije, ustupana je uglednim gostima ako bi je ovi poželeli, nije joj bilo dozvoljeno da napušta kuću, oduzet joj je pasoš, crnčila je osamnaest časova svakodnevno, i to usred Beograda. U „moćnoj i bogatoj” porodici. Između ostalog, radna dužnost joj je bila da bude surogat majka, a njeno nerođeno čedo je bilo namenjeno porodičnim kumovima. Ta ropkinja je naposletku završila u srpskom zatvoru, jer nije imala dozvolu za rad, a nikome u porodici kojoj je služila kao da je u kazamatu nije falila ni dlaka s glave. U visokim tužilačkim i sudskim krugovima se jednodušno smatra da je ta samo naoko nevinna i bezmerno iskorišćavana devojčica iz daleke nedodijije zapravo zavela čestitu i radnu srpsku porodicu do poslednjeg njenog člana i da će morati, čim se porodi, da je osude na lomaču. Kao i svaka naša veštica biće javno spaljena na Trgu republike.

Ja tome neću prisustvovati –
završi Nikola tu priču –
 odlazim odavde, nadam se zauvek.

Beznačajno otkriće

Sukob je planuo kad smo se, i oni i mi, složili da je ovaj svet suviše mali i da na njemu nema mesta i za njih i za nas.

Nas su sreća i odlučnost poslužili i dobili smo rat. Sloge radi morali smo sve njih da uklonimo iz sveta. Taj krvavi posao smo odradili besprekorno. Nismo smeli da imamo milosti, pa je nismo ni imali. Nikome od njih nije bilo oprošteno što su se upustili u rat s nama. Naterali smo ih da se pokaju zbog toga i onda ih predali smrti, poneke od njih brzoj, a poneke sporoj.

Ali otkrili smo nešto što nas je zbunilo. U njihovim arhivima pronađeni su nedvo-smisleni papiri o tome da su raspolagali oružjem bez premca. Da su aktivirali to oružje, mi bismo bili zbrisani sa zemlje. Umesto toga, oni su to strašno oružje uništili i tako sebi dobrovoljno presudili.

Ipak, nismo dopustili sebi da budemo dugo zbunjeni. Posle svega, otkriće je bilo be-značajno. Odbili smo otuda da nas muči ma kakva nedoumica, a još manje da nas peče savest. Bilo je vreme za radost i da se množimo, a ne da se udubljujemo u to šta bi bilo kad bi bilo. Ovako ili onako, mi smo postigli svoj cilj, naši snovi su se ispunili, a njih smo, neveliki broj, koliko ih je bilo preteklo posle rata, osudili i pogubili. To je naše međuna-rodno pravo. I sad su svi pod našim nogama, pa nam ne zadaju suvišnu brigu.

Jednostavno, nastavili smo da proslavljamo svoj planetarni uspeh i napijali se nji-hove krvi dok je nismo potrošili u slast, do poslednje kapi. Onda smo prešli na vino. Kad smo potrošili i sve zalihe vina, legli smo i spavali s pobedničkim osmehom na licu. Svet je bio naš.